

Dansk Folkeparti taler jo meget pænt om de ældre og er også kommet med mange pæne ting i det forslag til vedtagelse, der kommer i dag, men desværre er man samtidig med til at skære ned på de ældre ude i kommunerne. Dansk Folkeparti har sagt det meget klart: Når man skærer ned på de ældre, er det, fordi man skal betale magtens pris, og det er altså den pris, de ældre skal være med til at betale.

Nu har man jo fundet ud af, at med de stramme økonomiske rammer, der bliver lagt ned over kommunerne, er det begrænset, hvad der kan komme af vækst, og hvis ikke kommunerne skal skære meget drastisk ned og komme under de lovbestede niveauer, så må man ændre lovgivningen, så de krav, der bliver stillet til den velfærd, man skal give de ældre og andre, bliver mindre.

Kl. 22.00

Det vil sige, at når man skærer ned på personalet, så bliver der behov for mere magtanvendelse, flere låste døre og andet. Det har regeringen så sørget for at imødekomme med de ændringer, der er lavet i reglerne om magtanvendelse.

Vi er bange for, at der kommer yderligere nedskæringer på det her område, og at man yderligere vil forringe vilkårene, men vi håber, at det forslag til vedtagelse og den debat, der har været her i dag, kan være med til at sikre, at det i hvert fald ikke bliver de demente, det går ud over, og vi vil arbejde for, at man i det hele taget ikke forringer vilkårene på det her område.

Tove Videbæk (KRF):

Tak til fru Pia Kristensen for med den her forespørgsel at sætte demente på dagsordenen.

Ligesom psykisk sygdom kan demens være en overset lidelse, fordi demente i sagens natur ikke har mulighed for at gøre dækkende rede for deres situation og særlige behov. Det kan være noget af baggrunden for, at behandlingen på området på visse punkter stadig væk ikke er tilfredsstillende.

Men samfundets behandling af ældre, der lider af demens, er også et spørgsmål om menneskesyn. Det er for Kristeligt Folkeparti helt afgørende, at demente behandles med respekt og værdighed, og derfor hilser jeg også denne forespørgsel meget velkommen.

Et af de helt aktuelle stridspunkter er i den forbindelse balancen mellem retssikkerhed på den ene side og respekten for de dementes egne

ønsker, værdighed og trivsel på den anden, og det er et svært dilemma uden lette svar.

Fra medierne kender vi historierne om ældre, der har forvildet sig ud i mørket en kold aften og ikke kan finde tilbage, men lægger sig et tilfældigt sted og måske mister livet til stor sorg og frustration for både familie og plejepersonale.

Vi kender også eksempler på, at ældre demente bor i boliger, hvor plejepersonale eller hjemmehjælpere ikke kan få lov at komme ind og hjælpe til med at få styr på roderiet eller at få gjort rent.

Min egen holdning er, at retssikkerheden naturligtvis skal respekteres, men det samme skal også de dementes menneskelige værdighed. Derfor bør retssikkerhedsspørgsmålet altid vejes nøje op mod menneskets værdighed og grundlæggende krav på en respektfuld behandling.

Alt det taget i betragtning kan jeg også kun varmt tilslutte mig forslaget om at sikre en tidlig diagnosticering og udredning af patienter, ved at praktiserende læger samt personale til de forebyggende hjemmebesøg får den nødvendige efteruddannelse, samt at Sundhedsstyrelsen udstikker faste retningslinjer herfor. Dermed kan mange problemer forhåbentlig tages i opløbet, og man undgår således at komme ud i ubehagelige dilemmaer som f.eks. førnævnte.

Også af retssikkerhedsmæssige hensyn er det nødvendigt, at plejepersonalet er rigtigt uddannet. Tvang må aldrig bruges som en ressourcebesparende foranstaltning, men må kun anvendes som allersidste udvej, når alle andre midler til værn om den dementes værdighed og respekt er afprøvet uden det ønskede resultat. Dette kræver ganske stor faglig kompetence af plejepersonalet.

Jeg kan også kun varmt tilslutte mig kravet om at sikre den nødvendige kapacitet til CT-scanninger samt kravet om at sikre det nødvendige antal egnede boliger for demente. Vedrørende boliger er jeg helt enig i det, der er sagt tidligere her, at småt er godt. Og jeg har også selv besøgt flere rigtig gode steder, hvor man har skærmede enheder, og hvor både demente og personale trives.

Ligeledes kan jeg tilslutte mig kravet om at få klarlagt støttemuligheder i forbindelse med medicinsk behandling, og endelig er vi meget for forslaget om at iværksætte oplysningsarbejde, der kan styrke befolkningens forståelse for demente. Det er os meget magtpåliggende, at alle borgere – unge som gamle – betragtes som lige-